

65
Изгода за
личност

ЛЮБОВЬ И СЛУЖЕНИЕ.

Чешката въ дворъ!

38.

Недълго Утрино Слово. предпоследно Слово отъ тази година.

21 Юни 1985г. 5 ч.с. времето меко, приятно, зора! слабъ здрачъ. Небето леко пропашарено. Хоризонтът леко очертан въ планината, леки облачи.

ИЗГРЪВЪ.

Л ъ В О В Ъ И С Л У Ж Е Н И Е .

Ч е м а т а в з д в о р .

и Кратко размисление. Нарядътъ. Че прочета 5-та глава отъ Еремия.

Че чета нѣщо, което е минало нѣщо преди повече отъ 2 хиляди ГОДИНИ.
животъ.
Той е поставилъ нѣца, които не се отнасяха до тогавашния ~~жизнь~~ Отътогаваш-
ния животъ вие не извадите поука за себе си. Че слушате нѣщо минало.

Богъ е Любовъ.

5.20. Миналото нова е една справка. Миналите работи съ справка, раз-
влечение съ тъ. Същевременно. Единъ списателъ ще вземе нѣкой герой на миналото
или една героиня на миналото и ще направи една трагедия, една драма, или една
комедия, или ще напише единъ романъ. И хората ще се възхищаватъ. Тия съ скърпе-
ни работи. И той нѣкогь пхътъ нѣма да представи работитъ тъй както съ, че ги по-
украси малко. Защото всѣки единъ художникъ, който рисува нѣкого, той нѣма да го
представи такъвъ какъвто е; нито фотографията ще те представи такъвъ какъ-
то си. Нито художникъ, нито фотографията може да представи работитъ каквито-
съ; и да иска, не може. Та казвамъ, който не разбира, че вземамъ, че пренасяме
гръховетъ на миналото. Че хората правили гръхоне, че вземаме и пренасяме тъ-
нитъ гръхове, и се занимаваме съ тъхъ. Не ни е работа това. Запр. нѣкой си откъ-
диалъ една овца, одралъ кожата и; и хората ще сѫдатъ за престъпленietо. Ако съ
скоро е станало престъпленietо, тъй ще донесатъ кожата на съдраната овца, да
се види, че има престъпление. Е, защо е одраната кожа на съдията? -За да отск-
ди. Такие около насъ имаме все одрани кожи: какъ живѣли едно време хората,
добре или зле? После, какъ съ живѣли хората зле? И какъ съ живѣли добре? Как-
то ние не живѣмъ добре. И извиквамъ все светнитъ на миналото какъ съ живѣли
Казваме: тъ какви хора съ били, а ние не живѣмъ кактотъхъ. И ако живѣмъ мал-
ко по-добре, че кажемъ: едно време какъ съ живѣли нечестиво, че извикваме лошо-
то, че кажемъ: едно време какъ съ живѣли, хората нечестиво, а ние сега, не е на-
шиятъ животъ както трѣбва. Сера нѣма какво да се занимаваме съ гръховетъ
на миналото. Азъ разглеждамъ работитъ малко по-друго яче. Представете си едно
дете постъпилъ въ първо отделение. Какви погрешки ще направи въ първото отде-
ление? Може да не може да напише буквитъ, и като му даде учителътъ едно упраж-
нение, то дълго време пише едно упражнение, че второ, трето; и въ първото отде-
ление то научава донѣкъде да напише буквитъ, и до края на първото отделение
то се изправи, не прави толкова погрешки въ буквитъ. Но все тени въ речта
трѣбва да се научишъ, следъ като научишъ да пишешъ буквитъ, да пишешъ слогов-
етъ; и докато станешъ списателъ, тамъ други погрешки се праватъ. Тамъ не си
Тамъ не си турилъ запетаikkata, дето трѣбва.

или точкитъ, или значитъ тамъ не сх употребени както тръбва, не си съпостави думитъ както тръбва. Какъ тръбва да ве разбира физическия животъ? Нѣкои философи си иматъ нѣкои термини. Значи, не си употребиъ нѣкои термини както тръбва. Значи, особени термини има, които философите разбиратъ. Спремъ се да пръвъ думитъ: субективно и обективно. Тѣ не сх български думи, абстрактно, субстрактно, индеферентно. Значи, думата абстрактно е на чуждъ езикъ. Абстрактно. Българинътъ мисрилъ, мислилъ, и единъ като чель:

той прави преводъ: опържилъ лука си и го изяде. И опасъль земита съ желъзо. Той съвсемъ друго разбралиъ. Той не знае, че е напѣгналъ лхка си, да обстреля нѣкого. А той казва: опържилъ лука си; че турилъ жезъла си; и турилъ редъ и поридънь, както тълкуватъ. Та нѣкой путь всички проповѣдници като взематъ единъ стихъ настрани, много кастрене има. И сегашнитъ хора не мършатъ тия престъпления, но тѣ върваха въ много Фогове. А сега вървятъ въ единъ Богъ. Тогава казвала, че върватъ въ много богове, а сега, че върватъ въ единъ Богъ. Сега всички сх Християни, всички върватъ въ единъ Богъ, езичници нѣма сега. После, въ туй отномение какво ще ги е страхъ, че сх вълци, сега мечкитъ, всички сх избѣгали, а тогава се казва, че мечкитъ ще ги нападнатъ, вълкътъ и рисовет ще те изнесатъ. Тукъ даже и пари да дадешъ, рисъ не може да намериши. Тръбва да направишъ цѣла експедиция въ Африка да идишъ. А той го нѣма. Казва, рисъ ще те изчаква. Той го нѣма. То е въображаемо за тия минали времена. За тия времена той го е ималъ.

Та казвамъ сега, животътъ ние тръбва да го разгледаме отъ друго гледище. Въ църква нѣмо да ходатъ болниятъ хора, не е позволено на тѣхъ да ходатъ тамъ. Да здравитъ е позволено да ходатъ въ църква. Вратата на църквата е отворена за здравитъ хора, а за болниятъ е затворена. И ако нѣкой боленъ идне, тѣ ще го изпѣждатъ. Като оздравѣшъ, тогава ще вљънешъ. Глупавиятъ човѣкъ на Бога не може да служи, нито той тръбва да се занимава съ Господъ, нито да чете Свѣцениятъ книги. Той най-първо тръбва да се освободи отъ своята глупост. Грешникътъ и той нѣма какво да се занимава съ никакъвъ Господъ. Той да напусне своятъ грѣхове и доста е това. Сега дойде нѣкой и пита: какво тръбва да прави грешникътъ? -Нека се освободи отъ грѣховетъ си. -Какво тръбва да прави бедниятъ? -Нека се освободи отъ своята бедностя. -Какво тръбва да прави болниятъ? -Да се освободи отъ своята болестъ. Е хубаво! Представете си, че вие срѣщнете въ гората единъ подковатъ конъ. Питамъ, този конъ самъ ли си е турилъ подковитъ? Какво заключение ще си извадите, ако срѣщнете единъ подкованъ конъ нѣкъде въ горитъ? Какво ще кажете? Че той е живѣлъ между хора, които сх ковали, и той ходи още съ подковани обуща. И какво ще кажатъ другите коне като го видатъ? Че кажатъ: бамъ башка скъхората тамъ. Има нѣца, което не

мяза на насъ. Но единъ день тия подкови паднатъ и остане естествения кракъ. Сега вие се дъждете на конетъ.

И както виждате всички коне сега съх подковани. Има ли нѣкой отъ васъ, който да не е подкованъ? Даже и азъ съмъ подкованъ! И даже нѣкой се сърди, ако не е подкованъ. Казва: твоитъ не съ такива. И кадвашъ: човѣкъ да ходи твой, както Господъ го е създалъ. И си представяме, че едно време, когато Господъ, пише единъ англичанинъ наскоро, за да получи своя докторатъ, той взима за тема: БРАДАТА СВОБОДАТА. И разглежда цѣлните исторически ходъ на свободата и брадата. Казва, че АДЕМЪ въ рая нѣмалъ брада. И действително, туй е прав. Като съгрешилъ Адамъ, отъ голѣма смка му израскала брадата. Та става съречъ да им доказва, че се установила брадата на човѣка. Та нѣкой пътъ тръба да пише въ докторатъ, колко години ще вземе още човѣкъ да се освободи отъ сегашната си брада. Защото, ако брада е нѣмалъ, че му израскала брадата, после, колко години ще влезе, да се освободи отъ брадата си. Защото КОЛКОТО ЧОВѢКЪ ПОДИВЯВА, КОСМИТЕ ПОЧВАТЪ ДА РАСТАТЬ ВЕДНАГА. Туй у животните то има израскали отъ подивяването, отъ външните допъни условия. Но тази сх обраскали тия косми, по гърба нив. А на човѣкъ, че не е обраскало тѣлото му, показва, че той живе при по-кубави условия; и колкото тѣлото и лицето му е по-гладко, човѣкъ е по-добъръ. Но добъръ е въ туй отношение, че външните условия на живота му, сх по-добри. Като почнатъ да му израстнатъ много косми, показва, че условията отъ вчера не сх добри.

Сега ща се спира върху временитѣ ти смущения. Отъ този го
вън, но вие отъ вчера имате смущения. И вие ви смущаватъ искли на мигало-
то. Но тъй като вийде ви една искля въ ума ви; запредадите въ ума ви, да
станете светия. Азъ не зная, отъ къде ви дойде такъ искля? Или ви дойде на-
ука, че сте големъ грекикъ, че сте съгрекикъ. Но тъй като вие си създавате
гризозе; видите ги твой по особенъ начинъ. Азъ да ви кажа по кой начинъ. Мал-
ко по-особенъ начинъ. Има една българска приказка. Тя е следната. Върда-
се единъ баща, който билъ 20 години въ страсство, и влезе въ дома създаде-
тия му, които пораскала и паднала, и двестъ плачатъ. -Задо плачете? -Е,-
извънъ недостиг на сънъ оженила се и родила дете, и то умръло. На сънъ роди-
ла тя дете и на сънъ то умръло. -Отиде детето, каза вънъ! Имала дете много
красиво, хубаво. -Такива хора глупави като вие не хокамъ! Це ида такъ въ
странство, каза вънъ бащата. И ако не намърча отъ васъ по-глупави, ще се върна.
Нез ако намърча по-глупави, че се върна. И тръгнала той. Гледа, единъ си уши
нови гащи съ чепири, и не знае, какъ да ги обуе, твой източни гащи. Заканила ги
той, и иска да се извръти отъ високо, и да ги надене. -Стой, каза вънъ
той. Той не се обиватъ гащи, азъ ще ти кажа какъ да се обуятъ гащите.

Скелът той гащът отъ покрива, казалъ му какъ се обуватъ гоци, и ги взълъ. Отъ
за въ друго едно село, гледа сватбари, направили сватбата, но всички сватбари
ти плачать, съз горчиви съзи плачать. -Че защо? Като дошъл до прага, вратата,
презъ което тръбвало да влязнатъ булката била съ една педа и половина и беше
висока и не може да влезе. Мислятъ сватбарите, какво дя правятъ? -Тръбва да се
серъже главата на булката, за да се вкара вътре. А да се отръже главата на
булката всички плачать. Ита ги той защо пламете. -Главата на булката е по-
висока, тръбва да се отръже. -Лесна работа, ако ми дадете нанизитъ на булката,
азъ ще вкарамъ булката и тя ще влезе. -Не даденъ и две нанизи ще дадемъ. Той
се качилъ на врата и тя се павела надолу и той казалъ. -Теглете ѝ я сега на-
втре! Най-последното влиза въ друго едно село и видълъ едно тело, но господај
даката плаче. Тя си оставила гърнето, едно голъмогърне павънъка и оставила
нищо за ядене въ гърнето. Телето си поставило главата въ това тирке, кло, но
следе не могло да си извади главата. Бълско се накукъ, бласкало се на-
такъ, а ти плаче. Азъ ще ти хака, какъ да освободимъ телето, ама ще го дамъ
день ли? -Че ти го дамъ, само да ми хакнеш, какъ? Той взелъ една брадва, очу-
тилъ тиркето и взелъ телето. Но нѣкой икътъ ние се намираме въ такова
нищото смѣшно положение съ напитъ вътреши състояния! Казвашъ тазъ съвъ
неравноположенъ днесъ! Е какво нѣщо е неравноположението? Е твой си неравноположенъ;
едино предчувствие и машъ, нѣщо отръжно има да стане. Нищо странно нѣмашъ
акищъ да си обущи гащъ. Ама казвашъ, тази работа немога да я направя, и то
е трудна. Ти женишъ сина си и булката не може да влезе въ къщата. Тръбва
да дойде нѣкой да се качи на гърба и ти казвашъ, че животъ е ломъ. Каква
дена храна имъ, такава храна яде ли се? Че тази храна отъ табе зависи и въ-
просъ е сега, дали растителна храна тръбва да ядемъ или меска. Дали тръбва да
се яде риба или не тръбва да се яде, а само домати и краставици. Е какво
еписане въ свещената книга. Ние все взимаме въ свещената книга, какво е напи-
сано и отъ тамъ изваждаме правила. Христосъ следъ своето възкресение посети
шилъ свояте ученици, и то ловъха риба. И той тури риба въ жаровата и скено-
ха и ядоха. Е какъ ще примирите туй противоречие? Искамъ да го примиривате.
И после го викатъ на една сватба следъ като съ или отъ хубавото вино, не
имъ достига виното. Майката казала: Че имъ стига виното. Той казалъ: Ещайко-
то киповетъ съ чиста вода. И отъ вода направили вино. И хората накираха, че
това вино било отъ первого преди да се направи чудото. Тадали, защо не
дадохте по-рано отъ това хубаво вино? Е хубаво, туй станало само чудо. И
вече нѣкой проповѣдникъ ще се занимава съ този въпросъ, какъ е направилъ
Христосъ водата на вино. Дали било вино, или не било вино.

И какво ще добнете, ако знаете, че станало вино или вода? Кое е по-хубаво за пиене, виното или водата? Толстой има едно особено тълкуване. И тия хора следъ Толстой си тълкуват по единъ начинъ. Ето какво заключение изваждат те. Тия хора като се поканили малко имъ позагорява на гърлото и на пиянки е така, че Той иквъ имъ далъ чиста вода, китъ се сторилъ, че е вино и то иквъ то не било вино. Той имъ казалъ: "И съ вода може". Следъ като си се напиль съ вино, вода ще пиешъ. И водата ще лиши съ удоволствие. А не било иквъ вино. А онъзи, които си се интересували некатъ да покажатъ, че направилъ голямо чудо Христосъ, че обврналъ водата на вино. Сега туй е по Толстоевски. И ако ти кажемъ, че Христосъ не е превърналъ водата на вино, ти веднага ще бъдешъ единъ еретикъ, който не върва въ това, което Христосъ е казалъ. И после ще доказваш, чиното спивателно ли и или и сладко било. Отъ вода какво иквъ ще стане? Водата вино може ли да стане? Чиното има свойство, че човѣкъ колкото и да е обезсърченъ, като му дадете една или две чаши вино, той се насрчава. То е едно лъкарство. Има лъкарство въ него. Човѣкъ става сърченъ и смѣленъ. Като се напие, той става смѣленъ. Докато не е пилъ, той е кротък и смиренъ, но като се напие, става смѣленъ. Де смупи единъ джантъ да покаже, че е герой! Че и въ храна та има различности. Ядешь вегетарийска храна, малко щи така мекъ, кротък и смиренъ. Но ядешь се съ мясна храна, вече повече имашъ сила и доказваш, че онъзи, които ядатъ мясо си по-смѣлъ.

Сега това е външната страна на физическия животъ. Иеремия описва външната страна. Когато хората описватъ религията отъзника, колко икви се е превъртилъ човѣкъ. Свѣтските хора иматъ една религия, много по-правдоподобна, отколкото тия, които иматъ религия. И азъ правя едно уподобление. Възле една въз една пратилана црква отъ хора. Тамъ хората ще бълуватъ иконитъ на свети итъ, де се кръстятъ и ще си възпражаватъ съ нѣкоя умръла светия. Умръли преди кѣмъ си време и ще се покланятъ на образа на Христа и на светиите. Религии имъ човѣкъ ще се покланя, а единъ свѣтски човѣкъ видате, колко е реалистъ. И се облѣче хубаво като на црква и ще иде на единъ балъ. Неговите икони съ все живи, наредени. И той се покланя дълбоко къмъ едната, къмъ другата. Банко, замно ще погледне на живитъ икони и той се обрѣда къмъ иконитъ, но живи еж неговитъ икони. Пъкъ ще се поклони до земята предъ една икона, а тази икона ще благоволи да му даде ръката си. Той ще я цѣлуне. А икви въ црквата колкото човѣкъ се моли на нея, икона не се изрда. На едно място седи. И танъ: все е по-хубаво. На живитъ икони ли да се поклонишъ или на онъзи въ црквата да бала ае така. Вие нали сте ходили на балъ? И казвамъ азъ: какъвъ съмъ? Азъ почитамъ и споредъ икви азъ съмъ казалъ за бъда, ако азъ правя една црква, ще въ трѣбватъ рисувани икони дървени. Най-добрятъ хора, най-добрятъ сестри, че

И туриш тамъ? Че ти цълуваш свете богородица? Туй е моление. Но тя иска ли да я цълунеш? Хората си позволяват това, което не е морално. Ти ако нѣкоя цълуне нѣкого... Питамъ че въ какво седи моралът? Изви икони че туриш. Тази седмица една сестра, другата седмица друга сестра че имате нали дръжва на живите икони. Нѣкой праведникъ, който е подоленъ на Христа че го туриш тамъ. Тъй младъ да е, безъ брада да е, че като го цълуваш да има защо? Защо че цълуваш? Сега който ме слушаш че какъ? Вижда, колко ни ползва това. Знай другото друг то е престъпление че ти цълеваш боята и си въобразявашъ. Сега мене ни е целъта, азъ искамъ да обврна вашето внимание! Извадете замитъ боялни икони! Не говоря за себе си! Всъщко единъ отъ васъ тръбва да изхвърли всички онки боялни икони, който има въ себе си и да си тури живите икони! Ищо живите иматъ да разбихъ, да не е боялни, и да не е и дъска да хлопа, но на хосето всѣки може да разчита! Сега иле се спирате и казвате: Ти върваш въ Христа, че казваш какво има азъ да вървамъ въ Христа, който е билъ! Той върваш въ себе си, върваш и въ Бога! Азъ може да последвамъ Христа по единъ примѣръ: да се научи да върваш въ Бога тъй както той е вървалъ; че Христосъ не е дошълъ да учи хората да върватъ въ него! Той, дъшилъ да ги научи да върватъ въ Бога - да се служатъ на Бога! Тъй е споредъ Него! Таки била Неговата мисия - да научи хората да върватъ въ Бога тъй както Той си да служатъ на Бога тъй както Него! Ти върваш въ Христа, че страдалъ! Страданието показва нерамбикателството на хората, които не сѫ го разбирали, сѫ го заставили да страда! Е най-малко той не искаше да страда! Съвѣтъ се молилъ цѣла нощ, Господи, да мине тази ачама! Но Господъ казва: Тия хора сѫ неразумни!

Та казвамъ въ какво седи следването на Христа? Да върваш въ Бог га както Христосъ е въ върваль и да обичашъ Господа тъй както Той го обичаш и да му служишъ тъй, както Той е служилъ! Туй азъ разбирамъ Христосъ! Азъ не Го търся преди 2,000 години къде билъ, но за мене сега Христосъ е живъ! Но азъ вървамъ въ Бога, а Богъ не е Богъ на мъртвите, а Богъ на живите! Следователно, донъ азъ вървамъ въ Бога и то обично, а за че намѣри Христа и че го питамъ тъй както азъ разбирамъ право ли и не той че каже? Право е така, приближително такто азъ вървамъ така и ти върваш! А сега ти не знаешъ, че че единъ състинъ, че искамъ, искамъ и най-после тамъ казва че дойде духът и че те научи! Върно е че казва Христосъ, че помоля отца и Той че ви даде другъ учителъ дѫхътъ на истината и Той като дойде той че ви научи! Значи духътъ като дойде, той че ви научи да вършите това, хосето Христосъ е вършилъ!

Та казвамъ въ напитъ времена и се измивамъ и страдамъ повече отколкото тръбва! Въ единъ домъ се зараждатъ противоречия, дето има дѣцери и синове, винаг има единъ споръ че найката и братата имъ нѣкоя дѣцеря е по-доб

— 1 —
Особено разположена и другитѣ ще видятъ това. Казватъ: Тя майката нея обича повече и у другитѣ се заражда цѣлъ единъ споръ. Питамъ: Все е основа, което възставя дъщерите да мислятъ за майка си и баща си така. Външната обетаковка. Може нѣкой пътъ майката дала на едната дъщеря по-хубаво ядене. На любимото дете майките това го правятъ. И бабите го правятъ. Нѣкоя баба като ще отбие нѣкое внуче, ще вземе нѣкоя хубава питка намазана съ медъ и ще му я даде. И децата си много щеставни. Като вземе питката, то иска да се похвали, ще каже винъ какво ми даде баба, не крие това дете. Та и сега нѣкои отъ васъ като ви обичатъ повече, вие излизате и го показвате на другите. За слоноветъ се казва тъ сканай-умнитѣ сѫщества между животнитѣ, но когато два слона се обичатъ не показватъ любовта си, а отиватъ далечъ по горите, че никой да не ги види, когато си показватъ чувствата. А тукъ хората нѣкои пъти като се обичатъ и току той ще те прегърне току мацъ и се цѣлунатъ. Следъ нѣкой денъ ще си обрнатъ гърбоветъ. Казвамъ: Слоноветъ по-добре се обичатъ. Когато обимашъ нѣкои да не види, да си надалечъ.

Е въ какво седи обичътъ? Че като дойде този човѣкъ че какъ нѣма да го цѣлунешъ? Той е красивъ, не е нѣкоя грозотия или нѣкоя мома, какъ нѣма да я цѣлунешъ, или нѣкои богатъ, ти може лесно да го цѣлунешъ, понеже има какъ кво да даде. Като го цѣлунешъ, Той ще ти даде 3-4-5 хиляди лева, крахъ нѣма да го цѣлунешъ? Пъкъ нѣкои е беденъ. Може ли да го цѣлунешъ? Той ще ти каже: Нѣма ли да ми заменишъ, да ми дадешъ нѣколко хиляди лева? Тогава ти отъронишъ яката си отъ него и си отивашъ.

Сега азъ ви навеждамъ на тия примери, туй отъ което всички сега ни хора се смущаватъ, то е временнитѣ състояния, отъ които ние трѣбва да се освободимъ. Нѣкои обуща нѣма, дрехи нѣма, панка нѣма и само мисли, защо Господъ го поставилъ въ това положение. Не ни е поставилъ Господъ. Ние сами се поставяме съ сегашнитѣ условия. Въ сегашнитѣ условия щомъ детето стива въ училището, то не трѣбва да се занимава съ мода, съ обуща. За бѫдаще децата като дойдатъ въ училище не трѣбва да влизатъ съ обущата си, а съ търязци трѣбва да бѫдатъ, не да сѣдятъ по чиноветъ си. Нѣкои ще иматъ нови обуща и постоянно ще бута другарите си и казватъ баща ми, какви нови обуща ми купихъ. Тогава учителъ разправя едно, а то за обущата си мисли, не е въпросъ сега за обущата, после не е и въпросъ да показваме, кой живѣе по-добре, това е щеславие. Ние не сме завършили своята еволюция. Ама казва: Винъ той какъ живѣе. Или казва: Винъ той се пооправилъ - хубаво яде. Та много се заблуждаватъ, че се оправилъ. Казвамъ, че хубаво яде. Една еестра ми се оплаква, че изпушталъла. Другитѣ я напиратъ, че много поизсъхнала, защото ядѣла само растителна вегетарийска храна. Казватъ й: Малко яйца ще ядемъ, масло цябенъ,

да станеъ угледна? Е защо ще стане тя угледна? Ако искате да я гудите въ
въ църквата за икона. Това съ криви наши възгледи. Всъки може да биде отъ на
красивъ. Красотата у човѣка може да идече отъ неговата права мисъль. Всъ-
ки може да е красивъ, като има една права мисъль. Не поставяйте въ ума си
никакви противоречия. Постави въ ума си права мисъль, веднага лицето ти ще
стане красиво. Винаги тургай въ сърдцето си онѣзи хубави благородни чувства
и въ ума-правата мисъль, не се сърди, каквото и да ти се случи. То е голѣмо
изкуство. Или въ постъпките си, всѣкога постъпвай тъй благородно. Веднага ще
имашъ едно красиво лице. Сега, една наша сестра тукъ идва при менъ и ми раз-
правя; азъ зная, че тази сестра ще забѣдѣ преди години щеше да заболѣе.
За менъ зная го, по единъ начинъ зная, беша да оставимъ този въпросъ, той е
наученъ. Идатъ лѣкарятъ, констатиратъ, има кървоизливие, въ едното полумарие
на мозъка си. И вследствие на това, тази сестра не може да говори, изгубила
съзнание. Плачатъ. Питатъ, кои съ причинитъ? Азъ зная, кои съ причинитъ, но не
искамъ да ги кажа. Не се беспокойте за турските гащи на този, който ще ги
обува; не се беспокойте за булката, която не иска да влѣзе въ къдата, понеже
била по-висока; и не се беспокойте за телето, което си турило главата въ де-
вата, и не може да я извади. Че дѣщерята ти не живѣе както трѣба. Остави
дѣщеря ти да си вѣрви по своя пътъ. Че синъ ти. Остави го. Че жена ти. Оста-
ви я. Що ще се занимавашъ съ чуждото. Онзи, който е създалъ свѣта, да се зани-
мава съ това, а ти се занимавай съ себе си. Ти се занимавай съ своя работи.
Нѣкой си направилъ къща и нѣма да я плати, остави това. Ти ли трѣба да се
занимавашъ съ къдата на този човѣкъ. Остави, нека се занимава съ своя
товаръ да го носи. Ти се занимавай съ своята къща, защо ще се занимавашъ съ
другата къща. Той направилъ къща, нека си тегли. И после ако му помогнешъ за
къдата, той утре ще направи друга къща. Сега нѣкой се оженилъ и не може да
живѣе съ жена си, иска да се разведе. Единъ нашъ приятель бѣше му дотегнала
жена му, иска да се раздѣли съ жена си и ми казва: Мога ли да я напуска?
Казвамъ му: Може да я напуснешъ. Чомъ не може да живѣешъ съ нея, не си се ро-
дилъ съ нея, напусни я. Ама казвамъ: Искашъ ли такъ да се оженишъ? – Развира
се, ще си взема друга по-сносна. Тази дотегна ми. Казвамъ му: Ти по-добра отъ
тази която имашъ не може да намѣришъ. И той се отказа.

Въ всѣки единъ човѣкъ въ сегашното състояние има две естества.
Има едно външно естество, което е добро и има нѣщо спако у него. Преди да
се ожени човѣкъ, ти си добъръ, ангелъ си, а като ве ожени, че намѣри спакото.
И после дълго време хората като живѣятъ заедно почнатъ да виждатъ спакото
на своето естество и цатуй се проповѣдва, човѣкъ трѣба да се отдѣли малъ-

Сега понѣкотъ искатъ хората да видятъ туй, какво може да прави. Нѣкоя
кој путь нѣкой направилъ нѣщо. Азъ видамъ нѣщата, не се безспокоя вхренно,
ни най-малко не се безспокоя. Дойдатъ нѣкои и не очидатъ, казватъ: Ти не ме
обичашъ. Други ме очидатъ. Ти много помагашъ, на онзи помагамъ за него се
молишъ, а за мене не мислишъ. Другъ казва: Еди кого си излѣкувалъ, излѣкувай и
мене! Хайде трети, 4, 5, 6, идатъ становато нѣщо. И нѣкой путь видамъ нѣкои нѣща
така сж казани преувеличени, че азъ самъ се чудя. Тургатъ имъ всевъзможни ка-
чулчета. Че съмъ направилъ нѣщо, направилъ съмъ, но башъ не е твой, както каза-
ватъ и не искашъ да го кажа. Видамъ погрѣцката е направена, нѣщата сж твой
намалени и не се застижавамъ да кажа, право ли е туй, азъ си мълча. Защо не
искашъ да кажешъ? Защото човѣкъ не може да разправя на другите. Всички единъ
може да се лѣкува, като вѣрва. То е законъ. Вѣрата дотолкова, доколкото твоята
вѣра е пълна и права и лѣкуването ще стане. И дотолкова, доколкото твоятъ
умъ се колебаѣти всѣкога ще бѫдешъ подложенъ на болести. Има нѣкои работи
за прѣбрѣ, падналъ ти зѣба, колкото вѣра и да имашъ слаба ти е вѣрата. Като
ти падне зѣбътъ, ако можешъ да накарашъ да ти израстне новъ зѣбъ, тогава ти
си светия. Но сега вие по-лесно ще си направите при нѣкой зѣбъкаръ нови зѣби, отколкото да ви израстнатъ други.

Но да дойдемъ до сѫщественото. Има противоречия, които промеждатъ
отъ нашите вхрени и неразбиранія. Христосъ искалъ напради хората да вѣрватъ
твой както той вѣрва и да служатъ на Бога твой както Той служи. И тамъ седи
всичкото спокойствие. Човѣкъ не може да бѫде спокоенъ, докато не обиче Бога
и да му служи. Щомъ обичите Бога, вече има едно спокойствие. Докато ти не оби-
машъ Бога, ще има една празнота въ тебѣ, че този не те обичалъ, онзи не те оби-
ча, а като обичашъ Бога, ти ще бѫдешъ спокоенъ. Представи си сега, че ти седи
димъ на нѣкое далечно място нѣколко километра и твър имъ нѣкой да ти донесе
вода. Но представи си, че нѣкой дойде единъ денъ и те научи да направишъ една
канализация да прекарашъ водата да тече въ двора си, а не да ходишъ да искаши
отъ онзи да искашъ вода. Като тече водата въ двора ти, ти може да
изливашъ колкото това искамъ.

Нѣкой казва: Какво нѣщо е любовъта къмъ Бога и къмъ ближния? И ѵе
ме питатъ, по какво се различава. Азъ седя и казвамъ: Тия хора трѣбва да не
питатъ, любовъта каква е. Казвамъ: една чешма въ дора, това е любовъта къмъ
Бога. Онзи казва: Ти лесно става. Е лесно, направи го въ себе си. Въ тебѣ има
единъ безспокойство, ти си спрамахъ, ако имашъ любовъта къмъ Бога, ти нѣма да
бѫдешъ сиромахъ. Питамъ: Една сестра, която е красива като ангелъ, може ли ти
да страдашъ, да нѣма нико, да бѫде сириманка?

Че тя презъ кидето ми е запали чвргата на всички. И всъки е готовъ да да-
де на мяя нѣщо. И тя никога нѣма да биде бедна. Но ако си единъ грозотия, какъ
нѣма да те познаватъ, че ти трѣба да бидешъ честенъ човѣкъ, за да заслужишъ
народа. Иде нѣкоя работа. А сега като те погледне нѣкътъ както си сега, око-
то му не те хваща. Ако станешъ честенъ, веднага ще те назначатъ на служба. Че
хората търсятъ честни човѣци за служба, да носишъ честностъ на лицето си.
Тогава всъки милионеръ ще те тури за касиеринъ, защото като си честенъ, ти
си способенъ да му вървишъ работитъ добре. Сега де намѣрите извода. Ще намѣри-
те частния касиеринъ въ васъ. Замѣните ваши дървени икони съ живи икони и
ще престанете да живѣте съ вашето минало. На миналото да не гледаве, а на
настоящето, сега. Онова, което днесъ може да извършишъ – настоящето е важно.
настоящата любовъ, оято можемъ днесъ да опитаме. Божията любовъ, както е
живъ Христосъ едно време, менъ ме интересува както Христосъ живъ сега. За
мене не сѫ важни, какъ сѫ живъли едно време светии. Светите живѣятъ сега,
не какъ сѫ живѣри едно време, но какъ живѣятъ сега. Менъ не ме интересува
едно време какъ сѫ живѣли. За мене не е важно, какъ сѫ живѣли децата едно
време, важно е какъ живѣятъ сега децата. Мене не ме интересува, че едно време
нѣкой билъ инакъ, сега какво той. Сега дали е инакъ. Какво си въ дадения слу-
чай това не интересува. Ама едно време азъ имахъ разбирання. Всъкога разчиташъ
въ себе си на онова, което имашъ въ момента. То е 25. Имашъ едно състояние, което
е въ душата ти. То е най-важното. От него зависи всичките ти, бѣдащето
е Богъ въ настоящето. Който действува въ настоящия моментъ. За другото азъ
може да си предполагамъ, че има нѣщо. Но на това азъ не разчитамъ. Ще дойде
нѣкой при мене, нѣкой пътъ искашъ да лѣкувашъ нѣкого, азъ не искашъ и тъ не
знашъ моите съображения. Две възможности има. Първата се по две съображе-
ния: едно, че този човѣкъ нѣма достатъчно вѣра и онова. Което въз искашъ да
направя заради него, той не може да издръжи. Второто положение, че азъ въ да-
дения случай не съмъ готовъ. И азъ единъ при мене иска пари на заемъ, казвамъ
трѣба да ида да днесъ
нѣмамъ. Такъ иди да работи, ти довечера като работи, съ голѣмъ зоръ
искарваш до сто лева, ти следъ като работи, довече мога да ти дамъ сто лева.
Ама заеми отъ нѣкъде. – Азъ пари на заемъ не вземамъ. И ако искашъ повече пари,
ще дойдешъ съ мене, че работихъ и ти. Азъ сто лева, ти сто лева, двеста ле-
ва може да имашъ. Ако е малко, че накараме трети да дойде да работи. А сега
проповѣдватъ, да проявимъ милостъ къмъ спомаситѣ. Казвамъ, да заработятъ
всичките. Да ядатъ по-малко. – Ама азъ съмъ опусталъ, какво съмъ ялъ. Ама сухъ
хлѣбъ ямъ. – че то е най-хубавото. Азъ на токъва екскурзия се пексимедъ ямъ,
сухъ хлѣбъ ямъ.

Видете доволни въ себе си, че се смущавайте отъ външната обстановка. Видите, че нѣкой човѣкъ, че е затъмстван и вие искате като него да замълтъстите. Касае той е здрав човѣкъ. Имайте вѣра къмъ Бога, имайте любовъ къмъ Него и всичко ще имате. Сега правятъ сравнение, чий има по-голяма любовъ. Азъ не разглеждамъ това. Сега не е да се сравняватъ чий има по-голяма любовъ. Азъ друго яче разглеждамъ въпроса на любовта. Че знаете ли има една етика, следъ като дойде единъ човѣкъ - азъ юто какъ разглеждамъ етически въпроса. Казвамъ: Име свръменитъ хора нѣмаме срамъ. Заприимъръ, нѣкой мили е скрихавъ, скрия такъвъ и като нѣма никой въ дома, той може да наругае имена си, че е такава и такава, че я наругае хубаво. Или пакъ жената ще наругае имена си, ако има нѣкой гости дошли въ дома, той ще се въздържа и тя ще се въздържа. Ако настъни ни е срамъ етъ хората, че ти въ дадения случай тебе не те ли срамъ отъ Господа, че Той ще гледа. Ти дигаш пумъ кръскаш, ти нѣмаш срамъ отъ Бога. А Той те слуша като кръскаш. И следъ като си кръскала, като заминкат съседите, ти ще усетиш едно гризене въ себе си. Господъ ти казва: Къде идето направи не е хубаво, нико повече. Ама ти му се сърдиши. Не те я пратихъ Господъ да му се сърдиши. Или пакъ Господъ ме е пратилъ да юти сърди на тебъ. Или: Нито мене пратилъ да те морализаря. Или: Питахъ Тебъ: Казвани този е пътъ? Казвани този е пътъ - тамъ има женски има да ти дамъ чеша. Азъ като ида тамъ, туркъ си ръката, пакъ не казвамъ да има нѣкоя илада сестра, да им даде да им отъ нейната чаша. И саф им е почерпалото на тази иладата сестра. Или: какътъ И на себе си казвамъ: азъ ти е почерпалото на тази иладата сестра и какви си твоите побуждения? И тази сестра трбва ли ти да остави своята си работа и да дойде тя съ мене призовора и да покаже своята любовъ, че много не обича ти. Разбирамъ въ една тъмна нощ има се заблудилъ нѣкъде, падналъ си нѣкъде, счупилъ си крака си и цѣлната денъ си изживилъ да се путашъ, а тази сестра дойде и ти помогна. А ти здравиятъ човѣкъ, имай да седиш и да кажеш: Да! И ти цѣлуна ръката, че им даде води. То е слабъ характеръ. Ако кракътъ ти е счупенъ, ти благодари на Бога. А другите работи наричани налики сме вълъзли въ положението на аристократи. Всъки иска да има миръ въ думата си. Всъки отъ васъ може да има миръ. Че работите предъ Господа и всъки като вършиле нѣщо, вие очаквате Господъ да види. Дали тази мисъль е правъ или не? Имате невестно чувствувание. Имайте будно съзнание. Или видите нѣкоя сестра красива. Погледни я и си кажи: Колко е добра, колко краива Господъ я направилъ - въслужила е. Много добре е живѣла. А нѣкоя сестра се поразболѣла малко, казва. Колко е добъръ Господъ. Той я избавилъ отъ едно голямо влошане тази сестра азъ видямъ, тя ще да направи една голяма погрѣшка и Господъ и дава една

болясть и казвамъ, колко е благъ Господъ! Всички ти нѣца си за добро, и ѹкои
осироманѣлъ, въ всичко видамъ добрата страна. Ама и ѹкои казвати не влизатъ
въ положението ми. Азъ влизамъ въ положението на твой както Богъ е влизалъ въ
положението Си не искамъ да приема неговия животъ, защото искамъ да съдейству-
вамъ на онова, което Богъ е далъ. Но добъръ путь не може да дамъ отъ този, ко-
йто Богъ е далъ. Всички тръбва да вървите по пътя, като Богъ ви е далъ и
да благодарите. Сега имате това, а следния моментъ има да бѫдете такива, какв-
квито сте сега. Тогава ще бѫдете други. Следъ години и ѹкои ще бѫдатъ много
богати, а единъ денъ – сиромаси. Следъ години и ѹкои ще възьмутъ повече
отъ хондата сега знаятъ, а други ще забравятъ и ѹди това, остано сега знаятъ.
Това си възможност тогава, който не разбира закона, казвамъ твой въ началото
твои товаръ ще бѫде голъмъ, а въ края – лекъ, че какъ твой? че ти си единъ
експуризантъ или такъ. Чуринъ си ракица съ 30 килограма. Следъ като си ходилъ
три дена, тя олекнала раницата отъ гърба ти. Ти си излязъ всичко и се връщашъ
съ лека раница. Казвамъ: Ако следъ три дена ти ще олекнеш и твоята раница ще
бѫде пълна, благодаря на Бога, че ти олекнала раницата, здравъ човѣкъ си. И
ако раницата ти остане толкова, когато въ началото, значи ти си билъ боленъ
човѣкъ, и идо ли си язъ.

Та казвамъ: иквото има въ раницата вътре, и не го дръжте,
за да се намали възникътъ товаръ. Сега това си изводите, когато тръбва да ка-
правите въ себе си. И всѣкога дръжте въ замето съзакъни лицето на Господа и
на ангелите и на всички напреднали съдества. И всѣка една ваша постишка
тръбва да я наблюдавате, какво сте говорили, какво сте направили. И си дайте
отчетъ за всичко. Чомъ постигнете добре и ти казвамъ: Много добре постигнете, чомъ
не постигнете добре и ти усъщуваш, казвамъ, че не постигнете добре! И тогава ико-
си губимъ мира, понеже не сме постигли така, както Богъ иска. А когато си ра-
достни, това показва, че не постигли. Такто е би агоугодно на Господа! И ако
постигнете както Господъ иска, всѣки денъ ще бѫдемъ радостни и весели. Така си
Азъ за себе си съмъ го опиталъ това, и ѹкои путь Азъ за себе си учитвамъ
това всѣки денъ. И въ мене се губи и ѹкои путь настрашението. Една дума не ка-
зана на място или твой повинение на тоне. Тогава казвамъ: е не разбира този
човѣкъ, чи на неговото място, какъ ще разбере! Ти търпи малко отъ толкова раз-
бира той. А който разбираш повече, търпи. Ама той не говори добре. Ти си
правъ, и слушай го. Но и ѹкои путь какъ го слушашъ. Азъ по и ѹкои путь си пося
памукъ и когато и ѹкои говори много високо. И ѹкои ми казва: Какъ го слушашъ
този човѣкъ, колко си търпеливъ. Казвамъ: благодарение на моя памукъ, който
имамъ. Азъ читамъ моя памукъ е по-търпеливъ отъ мене.

И сега ще ви пропорчамъ на васъ мой методъ: Турете си малко памукъ въ учи-
тъ. Тогава ще кажете той въ умъ: "Тури малко памукъ въ учи-^{тъ} си, за да не слу-
щаш тоди кръськи на хората отвън".

Разчитайте тогава на онова, което Богъ е вложилъ въ васъ: Вие го
ститате да вашъ баща и ститайт, че е справедливъ и Той ще опредѣли отъ своя
биджетъ нѣщо за васъ. Оставайте всичко на Неговата воля. И туй, когото той ще ни
даде, което Той е опредѣлилъ, той ще ви го даде, но изчаквайте времето. Той
самъ да се досети и да го даде, не го искайте. И ако не ви даде, почакайте. Сега
вие искате отъ него, но не го искате на времето, не се опекла питата още. Вожният
пита не се опекла. Чомъ се опече питата, Майката ще я извади и ще ви даде един
парче тъй печень хлѣбъ съ масъци.

Та чакайте вие да се опече Вожният пит, за да ви даде малко пе-
чень хлѣбъ намазанъ съ масъци.

/Фортулата /

6ч. 25м.

Упражнения на поляната: